

La tria per Andreu Loncà

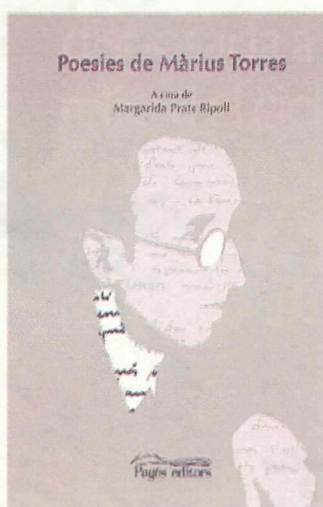
TORRES

Tenia tota la raó del món l'erudit nord-americà Sam Abrahams quan un dia llunyà d'abril enraonà al celler del Restaurant de la Font i digué que l'expressió literària del dolor de forma oberta, directa i clara tal com la solen escriure Joan Margarit en certs llibres i la novel·lista Imma Monsó en la seua obra dita *Un home de paraula*, té la seua arrel fonda i robusta en la poesia de Miquel Martí i Pol, que fou el primer que féu versos partint de la seua malaltia.

L'assagista americà suggeria la idea que aquesta forma d'expressar el dolor a ell no li interessava, li semblava una forma massa poc distanciada.

A les tardes d'estiu, a la professora Salomé Ibars li arribava l'estranya sensació de placidesa quan es despertava de la migdiada. S'estirava al llit de llençols blancs, dormia una mica amb el cap espès de la copa de vi negre del dinar i, després, mig somniosa, llegia ara un llibre de versos de Màrius Torres, ara uns contes d'un escriptor jove que no li interessaven prou, ara un estudi històric sobre la vida de Màrius Torres en un sanatori per a tuberculosos a la dècada dels anys trenta. Sentia la rara calma de la calor de l'estiu que animava el seu menjador casolà, ara lluminós i calent del seu poble petit, a la vora d'una ciutat de l'interior, on encara sentia la xerradissa de pardals renouers, el vol d'orenetes atrafegades i les falcilles de volada inacabable.

A la professora Salomé Ibars, que vivia sola d'ençà de la seua separació —i per això i per altres detalls, semblava tota ella un senyor tòpic literari—, les tardes d'estiu acabaven sent un exercici de funambulisme: tenia tantes feines urgents a fer que no en podia fer cap. Es quedava bloquejada. Llavors, prenia un te verd i posava un cedè. El fet és que feia molt dies que pretenia escriure un article sobre la poesia de Màrius Torres en la nova edició de Margarida Prats. No parava d'imaginar com podien haver estat aquells set anys al sanatori. Ara bé, una cosa era clara: Màrius Torres era un exemple de distància estètica i moral entre el dolor sofert i la seua poesia publicada. Entre l'ànima que pateix i l'ànima que escriu. Després, trià *Arbor mortis* per a un comentari de text escolar. És un bon exemple d'expressió simbòlica, intensa, general i alhora particular. El que deuria reclamar l'erudit nord-americà.

LLIBRES.
Títol: Poesies de
Màrius Torres
A cura de:
Margarida Prats
editorial: Pagès
editors